

A Kúria a Dr. Bíró Zsuzsanna ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Kazai Viktor ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezménye iránt a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróságnál 7.M.319/2011. számon megindított és a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.883/2012/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.883/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt nap alatt - 15.000 (tizenötezer) forint + 4050 (négyezer-ötven) forint) áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 141.300,- Ft (Egyszáznegyvenegyezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását, a 133.017,- Ft visszafizetésére kötelező munkáltatói határozat hatályon kívül helyezését és alperes perköltségben marasztalását kérte.

A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 5.M.669/2011/8. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, kötelezte az alperest a felperes munkaviszonyának helyreállítására és a felperest a GYES lejárta után eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatására, valamint perköltség fizetésére, az állam javára pedig eljárási illeték megfizetésére.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. október 26-ától állt az alperes alkalmazásában, adminisztrátor munkakörben. 2007. február 23-án, Z. utónevű gyermeke született, erre tekintettel a Magyar Államkincstár K.D.R.I. (Államkincstár) 2009. február 24-étől a felperes gyermekgondozási segélyre való jogosultságról rendelkezett. A gyermeknél fennálló a.b. betegsége tekintettel az Államkincstár 2010. február 16-án megállapította, hogy a felperes 2009. november 1-jétől emelt összegű családi pótlékra jogosult azzal, hogy az újabb orvosi felülvizsgálat időpontja 2011. január 31. E határozatot a felperes a munkáltatónak 2010. március 24-én leadta. Az időközben keletkezett, a gyermek tartós betegségét tartalmazó orvosi igazolásra tekintettel az államkincstár az emelt összegű családi pótlék folyósításának időtartamát 2011. december 31-ig meghosszabbította. A határozatot a felperes 2011. január 10-én megküldte az alperesnek, egyidejűleg kérte a fizetés nélküli szabadság meghosszabbítását 2011. december 31-ig. Ezt követően az alperes felhívására a felperes úgy nyilatkozott, hogy a GYES

meghosszabbításáról szóló határozatot annak kézhezvételét követően az alperesnek haladéktalanul benyújtja. Ennek megfelelően a MÁK-tól kapott hatósági bizonyítványt megküldte az alperesnek, abban azonban a GYES folyósításának időtartama tévesen 2011. január 31-ig terjedően került feltüntetésre.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az Államkincstár a felperes GYES-re való jogosultságát határidő nélkül állapította meg, az ellátásra annak megszüntetéséig jogosult volt. Az időszakonkénti meghosszabbításról nem, csak az ellátás megszüntetéséről kellett közigazgatási határozatot hozni. A felperes közölte az alperessel a gyermek tartós betegségét és azt, hogy erre tekintettel GYES-t vesz igénybe, erre alapított fizetés nélküli szabadság igényét is bejelentette. Ezzel a felperes a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. A felperest enyhe gondatlanság terheli abban, hogy elmulasztotta ellenőrizni az államkincstár által a GYES folyósításának időtartamára vonatkozóan közölt adatokat, mulasztása azonban a súlyos gondatlanság mértékét nem éri el. A felperes az Mt. 138. § (5) bekezdés a) pontja alapján fizetés nélküli szabadságra volt jogosult, annak időtartamára munkavégzési kötelezettsége nem állt fenn. Ebből következően az Mt. 103. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét nem sértette meg.

Az első fokú bíróság megállapította, hogy a felek által a 6.M.296/2010. számú ügyben a kötött egyezségnek megfelelően a felperes fizetési kötelezettsége nem áll fenn, alperes követelése időelőtti, ezért a fizetési felszólítás jogellenes.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.883/2012/3. számú ítéletével az első fokú ítéletet helybenhagyta annak helyes indokai alapján. Megállapította, hogy a gyermek 2010. február 23-án töltötte be a 3 éves kort, azonban a felperes gyermekgondozási segélyre való jogosultsága sem ekkor, sem a kiskorú tartós betegségére tekintettel később nem került megszüntetésre, így a gyermekgondozási segély folyósításának feltételei folyamatosan fennálltak. A munkáltató intézkedését a MÁK téves igazolására alapította, e körben a munkáltatót vétkesség nem terheli, azonban a munkavállaló vétkes, súlyos kötelezettségszegése sem áll fenn, ezért a munkaviszony azonnali hatályú felszámolásának nem volt helye.

Utalt továbbá arra, hogy az alperes a rendkívüli felmondással idő előtt élt, ezt megelőzően ugyanis a felperes fizetés nélküli szabadság iránti igényét el kellett volna bírálnia, és annak elutasítása esetén munkába állítania.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az első fokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, a perköltség tekintetében a Pp. 80. § (2) bekezdése utolsó fordulata alkalmazását, az illeték 50 %-os megosztását kérte.

Hivatkozott arra, hogy az Mt. 138. § (5) bekezdése alapján a fizetés nélküli szabadság feltétele nem a GYES-re való jogosultság, hanem annak folyósítása. Az eljáró bíróságok e jogszabály alapján

tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy a felperest fizetés nélküli szabadság illette meg, tekintettel arra, hogy a felperes 2011. január 31-ét követően nem kapott GYES-t.

A felülvizsgálati érvelés szerint fizetés nélküli szabadság hiányában az Mt. 103. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperest munkavégzési kötelezettség terhelte. Súlyosan gondatlanul járt el azzal, hogy munkaviszonyból eredő leglényegesebb kötelezettségét nem teljesítette, és nem igazolta annak a jogviszonynak a fennálltát sem, amely ezt számára törvényesen lehetővé teszi. A felperes mulasztása a nem teljesített kötelezettség súlya és a mulasztás időtartama alapján együttesen súlyos kötelezettségszegésnek minősül, mely a rendkívüli felmondást az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontja alapján megalapozza.

Álláspontja szerint az eljáró bíróságok az Mt. 3. § (1) bekezdésében szabályozottak téves alkalmazásával hátrítottak az alperesre aktívabb együttműködési kötelezettséget. Nem a munkáltató feladata ugyanis a munkát nem végző dolgozó keresése, újabb és újabb felhívása a távollétét megalapozó iratok becsatolására.

Az alperestől nem volt elvárható a hatósági tényközlés ellenőrzése, joggal bízott az Államkincstár által közölt adatok hitelességében. Az adott körülmények között nem volt indokolt a munkavállalót az Mt. 96. § (2) bekezdése alapján megillető előzetes eljárás biztosítása sem.

A felülvizsgálati kérelem szerint a felperes mulasztása vezetett a rendkívüli felmondáshoz és annak következtében a perhez, ezért az eljáró bíróságok a Pp. 80. § (2) bekezdésének megsértésével jogszerűtlenül kötelezték az alperest a felperes perköltségeinek teljes egészében történő viselésére.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását, alperes perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes már a gyermek 3 éves korának betöltésekor tudott a tartós betegségéről és arról, hogy erre tekintettel a felperes továbbra is GYES-re jogosult. A felperes GYES-re való jogosultsága és annak folyósítása folyamatosan fennáll, csupán a 2011. február havi összeget kapta meg késedelmesen.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 96. § (2) bekezdése alapján az alperes köteles volt a tervezett intézkedés indokainak ismertetésére és a felhozott kifogások elleni védekezés lehetőségének biztosítására, önmagában ennek elmulasztása azonban a rendkívüli felmondást nem teszi jogellenessé.

Az Mt. 138. § (5) bekezdés d) pontja alapján a munkavállalót fizetés nélküli szabadság illeti meg a gyermek 10. életéve betöltéséig a gyermekgondozási segély folyósításának időtartama alatt feltéve, hogy a munkavállaló a gyermeket otthonában gondozza. Az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint az

Államkincstár határidő nélkül állapította meg a felperes GYES-re való jogosultságát. Annak megszüntetésére sem a gyermek 3 éves kora betöltésekor - 2010. február 23-án - sem azt követően nem került sor.

A Magyar Államkincstár D.D.R.I. 2009. március 16-án kelt határozatával a jogosultság mellett rendelkezett a GYES összegéről és folyósításáról is. Így az ellátásra való jogosultság és annak folyósítása szervesen összefüggött. Az a körülmény, hogy a GYES-t adminisztratív okokból átmenetileg nem folyósították, nem eredményezte a fizetés nélküli szabadság feltételeinek megszűnését. Felperes folyamatosan megfelelt az Mt. 138. § (5) bekezdésében meghatározott követelményeknek, így a fizetés nélküli szabadság megillette, ebből következőleg a munkavégzési kötelezettség megsértésére való hivatkozás nem megalapozott.

A felperes a fizetés nélküli szabadságot a gyermek 3 éves kora betöltését követően is igénybe vette, így az alperesnek tudomása volt arról, hogy a GYES 2010. február 23-án nem került megszüntetésre.

A felperes a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett azzal, hogy a „GYES meghosszabbítását” és a fizetés nélküli szabadság iránti igényét 2011. december 31-ig szólóan az alperesnek bejelentette csatolva az Államkincstár határozatát a magasabb összegű családi pótlék folyósításának meghosszabbításáról a gyermek tartós betegségére tekintettel.

Az eljáró bíróságok a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján megalapozottan rendelkeztek a perköltség viseléséről. A felülvizsgálati kérelem megalapozatlanul hivatkozott a Pp. 80. § (2) bekezdésének megsértésére arra alapítottnak, hogy a felperes mulasztása vezetett a rendkívüli felmondáshoz és annak következtében a perhez. Az eljáró bíróságok helytállóan foglaltak állást a rendkívüli felmondás jogellenessége tekintetében, így a perben az alperes pervesztesnek minősül és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes perköltségének viselésére. A felperes nem tanúsított olyan perbeli magatartást mellyel az alperesnek felesleges költséget okozott volna, ezért a Pp. 80. § (2) bekezdésének megsértésére való hivatkozás nem alapos.

A fentiek alapján a Kúria a Pp 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperes perköltségfizetési kötelezettsége a Pp 78. § (1) bekezdésén alapul, az állam által előlegezett illeték megfizetésére a 6/1986 (VI.26) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2013. november 27.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Pesthyné dr. Pámer Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő